

Του **antapoKPITH**

Οι εσωκομματικές δημόσιες κριτικές των στελεχών της αριστερής μειοψηφίας του ΣΥΡΙΖΑ πληθαίνουν. Η *iskra* και το *project* ρίχνουν τροχιοδεικτικές βολές και στελέχη θυμίζουν σε όλους τους τόνους τις κόκκινες γραμμές του κόμματος. Άρθρα επί άρθρων προτρέπουν σε σύγκρουση με τους δανειστές. Ωστόσο υπάρχει ένα ερώτημα που σύσσωμη η εσωκομματική αντιπολίτευση αποφεύγει όπως ο διάβολος το λιβάνι: Θα καταψηφίσουν το επερχόμενο μνημόνιο; Ναι ή όχι;

Οι συγκεκριμένες παρεμβάσεις της αριστερής μειοψηφίας κάνουν λόγο για το τι «πρέπει να κάνει ο ΣΥΡΙΖΑ» σαν να αφορά κάποια μελλοντική ανοικτή επιλογή. Η πραγματικότητα όμως είναι σκληρή, ο κόμπος έχει ήδη φτάσει στο χτένι και ο καθένας πρέπει πλέον αναγκαστικά να κάνει τις επιλογές του. Η Αριστερή Πλατφόρμα κινήθηκε εδώ και χρόνια με την αφήγηση ότι ο κόσμος του ΣΥΡΙΖΑ δε θα επιτρέψει να εφαρμοστούν πολιτικές λιτότητας από την κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ. Ότι την κρίσιμη στιγμή θα δοθεί η μεγάλη μάχη και είτε θα κερδηθεί όλος ο ΣΥΡΙΖΑ, είτε θα οδηγήσει στην ηρωική, μαζική και ελπιδοφόρα έξοδο με παράλληλη εξέγερση της κομματικής βάσης. Σήμερα είναι προφανές ότι δε θα συμβεί ούτε το πρώτο, ούτε το δεύτερο.

Τα κορυφαία στελέχη της κυβέρνησης και της κομματικής πλειοψηφίας δίνουν χαρακτήρα ψήφου εμπιστοσύνης στην ψηφοφορία για την επερχόμενη συμφωνία για τους δανειστές. Εκβιάζουν τη θετική ψήφο της Αριστερής Πλατφόρμας και φαίνεται ότι εκβιάζουν επιτυχώς. Το γεγονός ότι η συγκεκριμένη συμφωνία θα είναι τελείως αντίθετη με το συνεδριακό πρόγραμμα του ΣΥΡΙΖΑ, άσχετη με το προεκλογικό πρόγραμμα της Θεσσαλονίκης, ανταγωνιστική με τις μετεκλογικές προγραμματικές δηλώσεις και ακόμη χειρότερη από τις έκτοτε διαρκείς παραχωρήσεις στους δανειστές, δεν φαίνεται να συνηγορεί υπέρ μιας επιλογής ρήξης.

Ακόμη και οι πιο προχωρημένες φωνές εσωκομματικής κριτικής (προερχόμενες από το Κόκκινο Δίκτυο) δεν κάνουν λόγο για καταψήφιση και ευθεία διαφοροποίηση από το τρίτο μνημόνιο, παρά μόνο για κάθοδο στο κόμμα και στις οργανώσεις του, άντε και ανοικτό «ενδεχόμενο αναβάπτισης στη λαϊκή εντολή». Το πάλαι ποτέ Αριστερό Ρεύμα δεν διανοείται καν το ενδεχόμενο καταψήφισης. Οι προειδοποιητικές βολές για τον Λαφαζάνη που «δεν πρόκειται να ψηφίσει τη συμφωνία αν αυτή έρχεται σε αντίθεση με το πρόγραμμα του ΣΥΡΙΖΑ» αποτελούν περισσότερο μπλόφα πίεσης παρά πραγματικές προθέσεις.

Σήμερα δε βρισκόμαστε απλά στην περίοδο που ο ΣΥΡΙΖΑ εξαντλεί το κεφάλαιό του, τερματίζοντας την ονειρώξη της κατάργησης του μνημονίου εντός του ευρώ. Βρισκόμαστε στη φάση όπου και η εσωκομματική αριστερή αντιπολίτευση είναι στο σημείο μηδέν, ή καλύτερα στο τελικό αδιέξοδο μιας συνολικά αδιέξοδης πορείας. Μιας τακτικής χωρίς αρχή, μέση και τέλος, μιας συνύπαρξης με στρατηγικά διαφορετικές πλειοψηφικές αντιλήψεις για την πορεία της χώρας. Από αυτή τη συνύπαρξη στο κόμμα – μέτωπο ΣΥΡΙΖΑ η αριστερή τάση βγαίνει χαμένη. Έχασε χρόνο, σπατάλησε δυνάμεις, σπατάλησε ευκαιρίες, τροφοδότησε και τροφοδοτήθηκε από την παραλυσία της εκτός ΣΥΡΙΖΑ Αριστεράς. Αποτέλεσε τελικά μια κομψή δικαιολογία ενός κύματος κριτικής στήριξης στον ΣΥΡΙΖΑ.

Αν επιλεγεί (όπως όλα δείχνουν) η παραμονή στο ΣΥΡΙΖΑ και η υπερψήφιση του αριστερού μνημονίου, πλήττεται βαθιά η αξιοπιστία και δέχεται μη αναστρέψιμο πλήγμα το προφίλ της αριστερής διαφοροποίησης που οικοδομήθηκε από τη μειοψηφία τα τελευταία χρόνια. Η επιλογή της ρήξης θα ήταν συζητήσιμη αν δεν ήταν σίγουρο ότι θα προκαλέσει τεράστιες απώλειες. Στελέχη και βουλευτές της

εσωκομματικής αντιπολίτευσης δεν φαίνονται διατεθειμένοι να ταξιδέψουν στο άγνωστο με βάρκα την ελπίδα παίρνοντας μάλιστα πάνω τους και το άγος της διάσπασης της «πρώτης φορά αριστερά» κυβέρνησης. Μπρος γκρεμός και πίσω ρέμα, για μια στρατηγική και μια πορεία που από την αρχή φαινόταν ότι δεν έβγαινε.

Όσο αναποτελεσματική και παθητική μοιάζει η εκτός ΣΥΡΙΖΑ Αριστερά, τόσο στριμωγμένη και αδιέξοδη μοιάζει η εντός ΣΥΡΙΖΑ Αριστερά. Επιλογές που να σώζουν την αριστερή φυσιογνωμία της Αριστερής Πλατφόρμας, διατηρώντας παράλληλα την ενότητα του κόμματος, δεν φαίνεται να υπάρχουν. Σε αυτό το τοπίο, άλλες διαφοροποιήσεις, όσο κι αν παρουσιάζονται ως φοβερές μετατοπίσεις (των 53 ή της πρώην ΑΝΑΣΑ) δεν θα μπορούν να δώσουν λύση, καθώς δεν ανατρέπουν τη σημερινή πλειοψηφία. Παρά τις χρήσιμες διανοητικές ασκήσεις για τη ρήξη, το ερώτημα είναι συγκεκριμένο: Ναι ή όχι στη νέα συμφωνία; Ναι ή όχι στο αριστερό μνημόνιο; Το ρολόι μετράει ανάποδα, όχι πια για τον ΣΥΡΙΖΑ, αλλά για την αριστερή του τάση.

Πηγή: antapocrisis